

iøvrigt heldigvis kun faa af Udvalgets Forslag til dette Affnit, som jeg finder Anledning til at erklære mig utilfreds med. Dette Sidste gjælder imidlertid først og fremmest om dets Endringsforslag til § 20. Den ærede Ordfører henviser til, hvad der i forrige Samling var blevet anført for at begrunde sin Paaftand om, at Fællesskab mellem en By og et Landdistrict paa ingen Maade kan betragtes paa samme Maade som Fællesskab mellem tvende Landdistricter, og han tilføiede selv afskillige hyderligere Bemærkninger dertil. Jeg maa dog tilstaae, at hverken hvad jeg tidligere har hørt og læst om dette Spørgsmaal, eller hvad den ærede Ordfører nu idag derom har fremført, i mindste Maade har kunnet forandre min Overbeviisning om, at der ikke er nogen-somhelst Grund til ikke at betragte Fællesskabet mellem en By og et Landdistrict ganske paa samme Maade, som Fællesskabet mellem tvende Landdistricter. Det vil jo vistnok være i frist Erindring hos samtlige Medlemmer af det ærede Thing, at der i Loven af 6te Juli f. A., nemlig i dens §§ 19 og 49, hvis jeg huffer rigtigt, er givet Bestemmelser om, paa hvilken Maade Fællesskabet mellem tvende Sognecommuner kan ophæves, og paa hvilken Maade Fællesskabet mellem tvende Amtscommuner kan ophæves. Hvad Sognecommunerne angaaer, da vil det jo erindres, at det, forsaavidt de ikke kunne blive enige, er Amtsraadet, der afgjør Spørgsmaalet om Ophævelsen, og denne Afgjørelsesmaade ligger meget langt fra den, som det ærede Udvalg her har foreslaaet, nemlig en Afgjørelse gennem særlig Lov. Og hvad Amtscommunerne angaaer, da er det jo efter hiin Lov Indenrigsministeren, som afgjør Spørgsmaalet om Ophævelsen af Fællesskab, naar de ikke kunne blive enige. Den ærede Ordfører har nu vel sagt, at Fællesskabet mellem en By og et Landdistrict kunde have en langt større oeconomicke Interesse for Bycommunen end et lignende Fællesskab mellem tvende Landdistricter kunde have for disse. Men jeg seer i Virkeligheden ikke, hvorledes denne Paaftand skal kunne forsvares. Jeg er tværtimod af den bestemte Formening, at Ophævelsen af Fællesskabet mellem tvende Sognecommuner i Henseende til en Institution, i hvilken de begge

have været lobtagne, f. Ex. een Skole, kan have den samme oeconomicke Betydning for disse Sognecommuner, som Ophævelsen af Fællesskabet i Henseende til et Arresthus eller et Sygehhus mellem en By og et Landdistrict kan have for Byen. Det maa desuden vel bemærkes, at det ingenlunde kan siges at være store Anliggender, som det her altid dreier sig om; det kan tværtimod være særdeles smaa Anliggender, og det derhos Anliggender, der ingenlunde ere stiftede paa en saadan Maade, at man kan betegne dem saaledes, som den ærede Ordfører gjorde, nemlig som dem, hvorom der er indgaaet en Contract. Det maa jo vistnok være de ærede Medlemmer bekendt, at alle Spørgsmaal vedkommende saadanne fælles Institutioner, saaledes som Forholdet nu er i Reglen, eller jeg tør sige altid, forhandles først mellem de vedkommende Communes Repræsentationer, men at Forholdet, forsaavidt de ikke kunne blive enige, ordnes af Regjeringen. Det er altsaa ikke nogen uhyrdig Myndighed, som Lovudkastets § 20 vil lægge i Indenrigsministerens Haand, og jeg seer ikke nogen-somhelst Grund til at forudsætte, at denne Myndighed ikke skulde blive anvendt med den samme Retfærdigheds og Villigheds Følelse ligeoverfor Kjøbstadcommuner som overfor Landcommunerne. Har man kunnet tilstede Løsningen af et Fællesskab imod den ene Communes Villie ved Indenrigsministeriet, hvor det gjælder Landcommuner, saa forekommer det mig, at man ogsaa maa kunne tilstede en saadan Løsning der, hvor det gjælder om et Fællesskab mellem en Kjøbstad og en Landcommune. Jeg turde maaftoe derhos henlede det ærede Udvalgs og Thingets Opmærksomhed paa, at man har ladet en anden, ganske lignende Bestemmelse i Lovudkastet blive staaende urørt. Man har nemlig Intet havt imod Bestemmelsen i § 16 om, at det Fællesskab, der nu finder Sted mellem et Landdistrict, som ikke er en selvstændig Commune, og en Kjøbstad, kan haves af Indenrigsministeren, uden at Kjøbstaden deri er enig, blot efter en Forhandling derom. Paa det nævnte Punkt vil man altsaa tilstede, at Fællesskabet kan haves, uden at vedkommende Commune dertil er villig; men paa det her omhandlede Punkt, hvor det gjælder om saadanne Institutioner som ved-